

עפ"ת 67183/12/21 - ראמי נצירת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 67183-12-21 נצירת נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11250663843

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלובניק
מעורר	ראמי נצירת
נגד	מדינת ישראל
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בבית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופט מ' כהן) בתת"ע 672-12-21 בעבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961, בצירוף סעיף 38(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **פקודת התעבורה**).

על פי ניסוח **"תיאור העבירה"** בכתב האישום אותו ערך השוטרי שהגיש את הדוח נגד המערער, נהג המערער באוטובוס זעיר ביום 21.11.21 בכביש 57 בעת שלא היה מורשה לנהיגת הרכב, בכך שהסיע **"20 נוסעים העולה על 19 נוסעים"** שמותר היה להסיעם **"בהתאם לדרגת רישיון הנהיגה"**.

ב**"נסיבות המקרה"** המפורטות בדוח, ציין השוטרי כי המערער מחזיק ברישיון נהיגה מסוג D1, המתיר לו להסיע 20 נוסעים בלבד הנוסע אשר ישב בכיסא מדריך גם ללא תעודת מדריך". עוד צוין כי המערער סירב לעצור תחילה את הרכב להוראת השוטרי, והשוטרי החל בנסיעה אחריו במטרה לעכב את הרכב. בתגובת המערער המופיעה בדוח נאמר: **"אני אניד שלא ידעתי אני לפי מה שכתוב ברישיון לא ידעתי שחררו הפעם תסלחו פעם הבאה לא יחזור תעשו משהו טוב הפעם לא כל הזמן דוח דוח דוח"**.

בדיון בבית משפט קמא שהתקיים ביום 19.12.2021 - המערער היה מיוצג על ידי עו"ד ר' שלום - הוצג הסדר ענישתי "סגור", ובית המשפט קמא כיבד את הסכמת הצדדים והטיל על המערער קנס בסך של 1000 ₪, פסילת רישיון נהיגה למשך 3 חדשים, פסילה בת 3 חדשים מותנית למשך 3 שנים, והתחייבות בסך של 3000 ₪ להימנע מביצוע עבירות של נהיגה בפסילה או "בלתי מורשה לסוג הרכב".

בהודעת הערעור שהוגשה ביום 30.12.21 באמצעות ב"כ דהיום של המערער, עו"ד ע' קישאווי, נטען כי יש להורות על ביטול פסק הדין והחזרת הדיון לבית משפט קמא. נטען כי המערער "שאינו שולט בשפה העברית על בוריה", הודה

בעבירה שלא ניתן היה להרשיעו בה, וכי הסדר הטיעון "**יסודו בשגיאה**". נטען כי המערער מחזיק ברישיון נהיגה מסוג D1 ו- **C1** - ולא רק ברישיון D1 בלבד כפי שצוין בדוח, וכי דרגת הרישיון מאפשרת לו נהיגת אוטובוס זעיר על פי הוראת תקנה 181(א)(5) לתקנות התעבורה, ושמכך לא ניתן לייחס למערער עבירה של נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה בתוקף. עוד נטען כי ההגבלות על מספר הנוסעים ברכב הן מכוח הרישום ברישיון הרכב בו צוין כי ניתן להסיע ברכב 19+מדריך/מלווה, ומשכך ניתן היה לייחס למערער עבירה של הסעת נוסעים בניגוד לתנאי רישיון הרכב, עבירה לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א -1961 (להלן - **תקנות התעבורה**), שהינה עבירה "יחודית וספציפית" שהיה מקום להעדיפה על פני העבירה הכללית שיוחסה. עוד נטען כי קיימת אי בהירות בדוח השוטר לגבי מספר הנוסעים שמותר היה להסיעם. (להודעת הערעור צורף צילום רישיון הנהיגה ודוח השוטר).

בתגובת המשיבה באמצעות עו"ד ג' פאר, לאחר שנשמעו, חלקית, טיעונים בעל פה, נטענו מספר טענות: ראשית, כי הודעת הערעור משמעה בקשה לחזרה מהודאה, שאין מקום לקבלה, אלא בנסיבות חריגות שאינן מתקיימות במקרה זה, וכי הטענה שהמערער אינו דובר עברית אינה עולה בקנה אחד עם התייחסותו לשוטר כמופיע בדוח, ועם דבריו בבית המשפט. בנוסף לא צורפה כמתחייב מהטענה בדבר כשל בייצוג, תגובת בא כוחו של המערער בבית משפט קמא; שנית, כי הודעת הערעור מעלה טענה משפטית כנגד סעיף האישום שיוחס למערער שלא נטענה ולא נדונה כלל בבית משפט קמא, ומשכך אין מקום להידרש לה לראשונה במסגרת הליך הערעור; ושלישית - כי נוסחו של סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, קובע כי נהיגה ברכב מותרת עם רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג וכי "**לא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון**"; משכך, נוכח הגדרת "אוטובוס זעיר" בסעיף 1 לתקנות התעבורה הקובעת בין היתר, כי אוטובוס זעיר "**מיועד לפי מבנהו להסעת עד 19 נוסעים בנוסף לנהג**" (פריט 1), הרי שעולה, כי בהסעת 20 נוסעים בנוסף לנהג, בוצעה הנהיגה שלא בהתאם לתנאי רישיון הנהיגה; עוד צוין כי עבירה לפי תקנה 84 לתקנות התעבורה יכולה להתקיים במצבים שונים, בנוסף לעבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ואין מקום ל"העדיף" עבירה זו המצויה בחקיקה משנית על פני הוראת סעיף 10(א) הקבועה בדבר חקיקה ראשית.

ב"תגובה לתגובה" מיום 2.6.22 טען ב"כ המערער כי כתב האישום ייחס למערער נהיגה עם רישיון נהיגה מסוג D1 בלבד, ומשכך לא כלל כתב האישום את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמתחייב מהוראת סעיף 40 י(ד) לחוק העונשין, ואין נפקות ליתר טענות המשיבה. עוד נטען כי המאשימה אינה נוהגת מידה אחידה, ולא אחת - כעולה ממקרים שהוצגו על ידי ב"כ המערער במספר פסקי דין - היא מייחסת בנסיבות של הסעת נוסעים מעל המותר עבירה לפי סעיף 84 (ב) לתקנות התעבורה בלבד.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

אפשרותו של נאשם לחזור בו מהודייתו מוסדרת בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ו"**נפסק כי היתר כאמור יינתן אך ורק בנסיבות חריגות. באופן פרטני, התייחסה הפסיקה לשלוש עילות מרכזיות - פגם ברצון החופשי, כשל בייצוג ורצון כן בחשיפת האמת העובדתית**". (ע"פ 2005/20 פלוני נ' מ"י (11.08.20)).

הודאתו של המערער בכתב האישום בבית משפט קמא לא הייתה בבחינת מקח טעות, בשל כשל בייצוגו או פגם ברצונו

החופשי.

מקבל את עמדת המשיבה כי הסעת נוסעים מעל המותר על פי דרגת הרישיון, מהווה עבירה של נהיגה בניגוד לתנאי הרישיון, ומשכך היא מהווה עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה הקובעת כי "לא ינהג אדם רכב מנועי אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג, שניתן על פי פקודה זו, ולא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון זולת אם פוטר מחובת רישיון נהיגה ובמידה שפוטר."

כתב האישום בו הודה המערער מבסס עבירה זו של נהיגה שלא בהתאם לתנאי הרישיון. על פי הוראת סעיף 181(א)(5) לתקנות התעבורה, רישיון נ ג דרגה C1 הוא רישיון לנהוג באוטובוס זעיר ציבורי או פרטי, ובלבד שבידי הנהג רישיון גם לפי תקנה 183א, 183ב או 184, לפי העניין; על פי הוראת סעיף 184 (א) (2) לתקנות התעבורה, רישיון נ ג דרגה D1 הוא רישיון לנהוג **"במונית, ברכב סיור ובאוטובוס זעיר שמספר הנוסעים בו אינו עולה על שישה עשר, מלבד הנהג"**.

אין מחלוקת כי בידי המערער מצוי רישיון נ ג דרגה D1 המאפשר נהיגה באוטובוס זעיר שבו 16 נוסעים מלבד הנהג, ובנוסף הוא בעל רישיון דרגה C1, שהרישיון מדרגה D1 מהווה תנאי סף לקבלתו. ההגבלה על מספר הנוסעים שמותר להסיעם למי שהוא בעל דרגת רישיון C1, מצויה בהגדרת "אוטובוס זעיר", המפורטת בסעיף ההגדרות בתקנות התעבורה, כפי שצוין לעיל, היינו, **"מיועד לפי מבנהו להסעת עד 19 נוסעים בנוסף לנהג"**.

אכן, בתיאור "נסיבות המקרה" בכתב האישום אוזכר רק הרישיון מדרגה D1, אולם דרגת הרישיון לא צוינה כלל ב"תיאור העבירה", ומכל מקום לא נוצר ספק נוכח הפרוט ב"תיאור העבירה", כי מיוחסת למערער הסעת נוסע אחד מעל המותר, על פי דרגת הרישיון C1, ולא 4 נוסעים אם אכן היה מחזיק ברשותו רק רישיון D1 המאפשר הסעת 16 נוסעים בלבד. המערער שהיה מיוצג בבית משפט קמא, היה מודע להודאתו והבין את הסדר הטיעון הנוגע לעונש, כעולה מפרוטוקול הדיון, ואין די בהעלאת טענה מעורפלת ממנה משתמע כי לא הבין מהות הודאתו, משלא הוצגה כלל על ידי המערער עמדת הסניגור שייצגו בבית משפט קמא. עוד יש לציין כי הטענה בדבר קשיי שפה או הבנה אינה עולה בקנה אחד עם תגובתו של המערער המופיעה בדוח, ועם תיאור בריחתו מהשוטר.

טענת ב"כ המערער כי ניתן היה לייחס למערער עבירה לפי תקנה 84(ב) לתקנות התעבורה ככל שהסיע מספר נוסעים מעל הרשום ברישיון הרכב, מוצדקת כלשעצמה. עם זאת, **"בחירת סעיף האישום המתאים מצויה בדרך כלל בשיקול דעת רחב של התביעה"**, וב"כ המערער לא הצליח לבסס טענה בדבר אכיפה בדרגת בבחירת האישום באותם מקרים ספורים שהוצגו על ידו (4 במספר) בו יוחסה אומנם עבירה לפי תקנה 84(ב), אולם באף אחד מאותם מקרים לא נדונה נהיגה באוטובוס זעיר, ובמספר נוסעים דומה, וקיימת חשיבות מובנת לאכיפה מחמירה יותר, גם בבחירת סעיף העבירה, נוכח מהותו של הרכב כרכב הסעות מרובה נוסעים (השוו הנאמר ב- עפ 3507/19 **עבד אלסמד בורקאן נ' מדינת ישראל**, (3.12.2020)). עוד מן הראוי לחזור ולהזכיר כי **"אין די בסברה של עורך דין המייצג נאשם בערכאת ערעור, לפיה שגה הסניגור שייצג את אותו נאשם בערכאה הדיונית, כשנקט בקו הגנה מסוים ולא באחר, כדי להצדיק קבלת טענת כשל בייצוג. בדומה, גם הערכתו של עורך הדין החדש כי לו היה ננקט קו הגנה אחר, היה הדבר מועיל יותר לנאשם - אינה מהווה אינדיקציה לכשל בייצוג"**. (עפ 7931/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (30.9.2020)).

נוכח האמור, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ח' סיוון תשפ"ב, 07 יוני 2022, בהעדר הצדדים.